

ถอดเทปคุณเอ็น นาวารักษ์ (ตาเอ็น)

ผู้สัมภาษณ์: ตาเอ็นชื่อจริงชื่ออะไรคะ
ตาเอ็น: เอ๋อ... ก็ตาเอ็นนั่นแหละ เอ๋อ
ผู้สัมภาษณ์: ก็ ตาเอ็น
ตาเอ็น: ชื่อเดียวเอ๊าะ
ผู้สัมภาษณ์: นามสกุลอะไรนะคะ
ตาเอ็น: นาวารักษ์
ผู้สัมภาษณ์: นาวารักษ์ ค่ะ อายุเก้าสิบแปดปี ตาเอ็นอยู่ที่นี้มาตั้งแต่ต้นเลยมีคะ
ตาเอ็น: เอ๋อ อยู่ตรงนี้มาตั้งแต่นู๋แอ๊ะ ตั้งแต่หนุ่ม ๆ นู๋แอ๊ะ
ผู้สัมภาษณ์: อ้อ หนุ่ม ๆ ที่บางสักนี้หรือคะ
ตาเอ็น: ครับ ครับ
ผู้สัมภาษณ์: อ้อ ค่ะ แล้วคุณพ่อคุณแม่ของตาเอ็นเป็นคนที่นี้มั๊ยคะ
ตาเอ็น: ไม่แอ๊ะ พ่อแม่ฝ่ายท้ายเหมือง
ผู้สัมภาษณ์: อ้อ ท้ายเหมือง ค่ะ
ตาเอ็น: เขาเรียกมอแกลนท้ายเหมือง
ผู้สัมภาษณ์: อ้อ ค่ะ ตาเอ็นมีพี่น้องมั๊ยคะ
ตาเอ็น: โอ้! พี่น้องกะลুষ
ผู้สัมภาษณ์: พี่น้องก็เยอะไปหมดเลย พี่น้องเยอะ ก็คน ก็คนคะ
ตาเอ็น: พี่น้องนี้ แ่ฝ่ายนู๋อื่น แ่ญาติ แ่ไ่ญาติแ่ทั้งชิดทั้งห่างอันมันอยู่ฝ่ายนู๋หมด ตรงนี้แอ๊ะยังลูก
บุคคลที่สาม: ยังเหลือสี่คนเอ๊าะแล้ว นอกนั้นเสียหมดแล้ว แกจำไม่ได้แล้วแอ๊ะ ตั้งแนได้
ผู้สัมภาษณ์: ค่ะ ค่ะ ตั้งแต่นานแล้ว นานแล้ว ตาเอ็นเป็นคนที่เท่าไรคะ
ตาเอ็น: คนที่หนึ่ง
ผู้สัมภาษณ์: คนที่หนึ่งเลย อ้อ
ตาเอ็น: คนที่หนึ่ง อยู่ไ่... เป็นพี่เพื่อน
ผู้สัมภาษณ์: เป็นพี่คนโตตาเอ็น ค่ะ
ตาเอ็น: น้องบ่าวโน้นอะ อยู่แ่คนมัน อยู่แ่ฝ่ายท้ายเหมืองโน้ ไ่โน้อะ เก้าสิบสี่แล้วของมัน
ผู้สัมภาษณ์: โอ้โห (หัวเราะ) อายุยืน แข็งแรง
ตาเอ็น: ที่นี้น้องจากนั้นก็ไ่แปดสิบหว่า ขึ้นบนเขาแต่เดี่ยว

ผู้สัมภาษณ์: แล้วตาเอ็นตอนหนุ่ม ๆ ทำอะไรคะ

ตาเอ็น: ทำงานหลวงแะ๊ะ กรมทางฯ¹ อัน

ผู้สัมภาษณ์: อ้อ ทำงานกรมทางฯ

ตาเอ็น: เออ ทำกรมทางฯ

ผู้สัมภาษณ์: ทำกรมทางฯ ทำอะไรบ้างหรือคะตาเอ็น

ตาเอ็น: ทำ ไอ...

ผู้สัมภาษณ์: ทำทางหรือ

ตาเอ็น: โอถางหญ้าตามข้างถนนไโรพั้นนั้นแะ๊ะ แล้วก็ขุดหิน
ขุดดินพามาถมถนนหม่อ¹ไม่ลาดยางที่อะ ตั้งแต่ถนนยังไม่เจริญที่ได้

ผู้สัมภาษณ์: อ้อ ลุงทำใหม่เลยใช่มั้ย

ตาเอ็น: รถ เอ้อ รถไรวกนี้นี้ยังไม่มืทีได้ ยังรถแต่ไโรเอ๊ะะ รถแค่ รถโก้ตุง รถไอนั้นแค่จากกั้วปानी
นะวังไปภูเก็ตนั้นสองคัน รถแค่ทุกของทุกข้าวสารทุกไโรไปโน้ พอนอนโน้คั้นนึ่งแล้วก็หลบมานอนนี้คั้นนึ่งมา
นั้นแะ๊ะ ที่นั้นมันเป็นถนนเหมือนอย่างว่ามันโปกเพกโปกเพก ถนน เออ เป็นหลุมเป็นบ่ออันนะ

ผู้สัมภาษณ์: อ้อ เป็นหลุมเป็นบ่อ อ้อ ถนนไม่ดี ถนนไม่ดี ขนส่งอะไรก็ยากใช่มั้ยคะ

ตาเอ็น: ยากแะ๊ะ นี่ลุงบ้านนี้ก็ตาเอ็นช่วยถางช่วยโค่นไม้ไรวพั้นนั้น แม้คโครยังไม่มืที

ผู้สัมภาษณ์: อ้อ

ตาเอ็น: ยังแค่รถไโรไอนั้นนั้นแะ๊ะ

ผู้สัมภาษณ์: แล้วตาเอ็นไปทำที่ไหนบ้างคะ ทำทางที่ไหนบ้าง

ตาเอ็น: โอ้ ทำทั่ว ทำทั่วหมด เอ้อ ไปพังงามั่ง บางที่ช่วยปากสุราษฎร์มั่ง บางที่ระนองมั่ง

ผู้สัมภาษณ์: โอ้ ไประนองด้วย

ตาเอ็น: ช่วย เอ้อ แต่ว่าเดินพั้นนั้นแะะะรถอะ

ผู้สัมภาษณ์: โคลงเคลงโคลงเคลง

ตาเอ็น: เอ้อ โคลงเคลงแะ๊ะ ทางมันยังไม่มืทีอะ

ผู้สัมภาษณ์: อ้อ

ตาเอ็น: ทางมันขรุขระ หลุมบ่อไโรพั้นนั้นแะ๊ะ

ผู้สัมภาษณ์: แล้วในหมู่บ้านเราละคะ ถนนหนทางเป็นยังงี้

¹ คำว่า “ก” ตาเอ็นมักจะออกเสียงว่า “หม่อ”

ตาเอ็น: อ้อ คนแค่มุ่บ้าน อ้อ ในหมู่บ้านนี้แะไปทำ... ทำของทางแค้วป่าอันนะ
หม่อรถเขามารับอะ พอดีเจ็ดพันนี้รถมารับไปแล้ว อ้อ พอว่าตีสามพันนั้นขึ้นมาแล้ว ขึ้นนี้หว่าถึงนี้นั้นก็ราว ๆ
ตีห้าแะ

ผู้สัมภาษณ์: ออกจากที่ทำงานตีสาม ถึงที่นี้ตีห้า

ตาเอ็น: เออนั้นแะ ขึ้นจากโน้มาอันนะ พอขึ้นการตีสามเนี้ยมาถึงบ้านนี้ตีห้า
ห้าหว่าอันไม่ได้นอนเลย

ผู้สัมภาษณ์: โ้ ไม่ได้นอนเลย ทำงานหนักนะ

ตาเอ็น: ทำกับจอบ ปูนก็²ไโรพันนี้แะ ปูนก็เขาทำกับหว่าไโรพันนั้นแะ

ผู้สัมภาษณ์: คะ แล้วลู้งเอนทำอะไรอีกคะ หรือทำงานนี้งานเดียวเลย

ตาเอ็น: อ้อ แรก ๆ ทำงานนี้งานเดียวแะ แต่ว่าถ้าว่าไ่อ้หมวดหรือไ่อ้หัวหน้าพาไปทำแคไหน
ช่วยแคไหนก็ไปช่วยทำพันนั้นแะ

ผู้สัมภาษณ์: อ้อ คะ

ตาเอ็น: เงินเดือนไม่ไ่มันแพงทีอะ เดือนนึ่งก็อยู่ราว ๆ สักสองพัน

ผู้สัมภาษณ์: สองพัน อ้อ

ตาเอ็น: อ้อ สองพันนี้คนไม่... ไม่หยุดแล้วนั้น

ผู้สัมภาษณ์: คะ นี่ประมาณปีไหนคะสองพัน

ตาเอ็น: นู้แะ ตั้งแต่นู้นแะ พอว่านี้ถึงแล้วก็ พอว่าวิจิตรพันธ์³ด้วย ฉ้าย

ไ่อนั้นแะมาจิลาดยางลาดไโอโรนินะ ก็มาอยู่สวนนายพิดี³ นายไ่อ... แคคุระ⁴นี้ไ่อ... ไ่อนั้นมันเป็นนายช่าง

ไ่อนั้นเหมือนกัน หมวด มันเป็นหมวด

ผู้สัมภาษณ์: หมวด อ้อ

ตาเอ็น: อ้อ มันเป็นหมวด ที่นี้แคไ่อ... สุราษฎร์ ไซ่ สุราษฎร์นู้ก็มันเป็นหมวด

ผู้สัมภาษณ์: อ้อ คะ

ตาเอ็น: ไ่อ้ภูเก็ตนันเป็นทั้งหมวดทั้งนายช่าง นายช่างก็คนจากข้างเหนือนู้เพแะ

ผู้สัมภาษณ์: เป็นคนจากไหนคะ

ตาเอ็น: คนจากนู้แะ ฝ่ายกรุงเทพฯ ฝ่ายนู้แะ เป็นนายช่างไโอไรอันนะ

² บุงกี

³ มีความเป็นไปได้ว่าชื่อปริดี แต่ตาเอ็นออกเสียงไม่ชัด เพราะฟังจากสำเนียงแล้วเหมือนต้องใช้ความพยายามพูดคำที่ไม่ใช่ภาษาถิ่น และมีการเรียกค่านำหน้าว่า “นาย” ก็เป็นข้อสังเกตได้ว่าบุคคลที่ตาเอ็นพูดถึงเป็นบุคคลห่างไกล ไม่ใช่คนที่มักคุ้นกำเนิดในชุมชนหรือในระแวกเดียวกัน

⁴ เดว่าน่าจะหมายถึงอำเภอกระบุรี จังหวัดพังงา

ผู้สัมภาษณ์: นายช่าง นายช่างมาจากกรุงเทพฯ

ตาเอ็น: เออ นั่นแหละ มาจากกรุงเทพฯ ๗ นู้นแหละ

ผู้สัมภาษณ์: แล้วคนรุ่นเดียวกับตาเอ็นทำทางเยอะมัย

ตาเอ็น: โอ้ ทำนี่เลย แต่ป่านี่ไม่รู้ยูไหนต่อไหน

ผู้สัมภาษณ์: (หัวเราะ)

บุคคลที่สาม: ตายหมด

ตาเอ็น: ตายหมดแล้วก็ยัง แก่กว่าตาเอ็นนี่ก็ยิ่งเหมือนกันนะ โอ้หมวด หมวดโอ... แค่นี้หมวดโลม
แค่ภูเก็ตนู่นหมวดพาณิชย์ ด้วยนายพิดี*

บุคคลที่สาม: รัชกาลที่แปดที่เก่า

ผู้สัมภาษณ์: รัชกาลที่แปดที่เก่า อ้อ

ตาเอ็น: นั่นแหละ ตาเอ็นนี้ด้วยพระเจ้าอยู่หัวนั้น ตาเอ็นนี้ ถ้าว่านั่นก็เกือบจะได้ได้กันแหละ
แต่ว่าเข้าไปให้ขึ้นหน้าพระเจ้าอยู่หัว

ผู้สัมภาษณ์: อ้อ

ตาเอ็น: ที่หลังเขาถล่มมาหลาว

ผู้สัมภาษณ์: อ้อ ตาเอ็นไปเผ่าหรือ

ตาเอ็น: ห๊ะ...

ผู้สัมภาษณ์: เป็นยังไงนะคะ พระเจ้าอยู่หัวมาที่นี้หรือ

ตาเอ็น: พระเจ้าอยู่หัว ครั้งก่อนก่อนนู้นมันมาก็มันมาทาง “ตะลุปตุปเต้อ” ไอ่ไพ่นั่นแหละ

ผู้สัมภาษณ์: มาทางเฮลิคอปเตอร์ อ้อ

ตาเอ็น: แค่นั้นก็ มันก็ขี่รถเล่นโบราณนั้นนะ

ผู้สัมภาษณ์: อ้อ รถมอเตอร์ไซค์ ขี่รถโบราณมา อ้อ คุณตาไปดู คุณตาเห็น คุณตาจำได้เลยใช่มั้ยวันนั้น

ตาเอ็น: เอ้อ ได้ จำได้ ไม่จำได้หรือ ที่มันนั่งจิ้นหน้ามาหาแกไม่ได้แหละ ต้องหันหลัง ถึงพันนี้
หันหลังแหละ

ผู้สัมภาษณ์: ค่ะ แล้วตาอยู่แถวที่สองหรือ⁵

ตาเอ็น: เอ้อ

ผู้สัมภาษณ์: ค่ะ ค่ะ อ้อ

⁵ เป็นความเข้าใจผิดของผู้สัมภาษณ์ที่ได้ยินว่าแถวที่สอง แต่เมื่อถอดเทปสัมภาษณ์แล้ว พบว่าผู้ให้สัมภาษณ์ไม่ได้พูดเช่นนั้น

ตาเอ็น: ด้วยพระเจ้าอยู่หัวที่เกล้าเรานิ

ผู้สัมภาษณ์: ค่ะ ค่ะ อ้อ คุณตาจำได้ (หัวเราะ)

ตาเอ็น: ละพรีอจำไม่ได้เฮ้า

ผู้สัมภาษณ์: (หัวเราะ) ค่ะ แล้วมีเหตุการณ์อะไรที่ตาจำได้อีกที่เป็นน่าจดจำ

ตาเอ็น: มันนานนมแล้ว มัน...

ผู้สัมภาษณ์: นานแล้ว

ตาเอ็น: เอ้อ มันก็ลืมลงหมดไอไรต่อไรวินั้น มันลืม

บุคคลที่สาม: แต่เดี๋ยวให้กินข้าวแกว่ยังหัวเข้าอยู่เลย ไม่กินก่อน

ผู้สัมภาษณ์: (หัวเราะ)

บุคคลที่สาม: แต่เที่ยงแล้วนั้น เตินมื้อเที่ยงแล้ว แก้วไรไม่ค่อยได้

ผู้สัมภาษณ์: ค่ะ แต่ช่วงสัณามินี่ตาอยู่ตรงนี้เหมือนกันรีปาวคะ

ตาเอ็น: อยู่นี้ เติ่นไปได้! อยู่ข้างหลังนี้แอ๊ะ ที่หลังมาบอกโอ้เมียว่าแขบวัง วัง วัง ที่หลัง เออ... มันวังโอไรเฮ้า มันมาเหมือนกับนั้น บึงบึงบึงบึงบึง จิเดิน ไปนู่นละว่าจิ้นท้องซัซาย นั้นแอ๊ะ เติ่นไม่ถึง ขึ้นพอเทียมนั้นแอ๊ะ หลังพลัด แต่วามันด้วยหญ้าเชือก* ด้วยไอไร โอ้ สารพัด ยังมี ลงขุมนั้นแหละ เปรียง แอ๊ะแล้ว ไปพันกับต้นหญ้าต้นไอไร ที่หลังได้ขึ้นต้นกาหยิแหละ ที่หลังมัน มันไม่เชียวเท่าไรรแล้วอั้นนะ มันไม่เชียวเท่าไรรแล้วแหละ มันผวกกับไอนั้นนั้น น้ำ โอ้ สูงอั้น เอ้อ สูงแอ๊ะ น้ำอยู่ราว ๆ สองเมตรนั้น แลวนี่ท่วมหมด เสาไฟฟ้าไอไรนิ เสาไฟนิ หักไปเลยละ ถูกไม้มัน ต้นพร้าวต้นโรมันไปพาไอรวินั้นแลมาจากนอกเล*นู้ แรก ๆ ป่านิมันว่าแอ๊ะ... อะไรวะ ลมก็ไม่พัดแต่ร้อนวูบวับหวิวอยู่ราว ๆ ตีแปดหัวตีเก้าแอ๊ะ ที่นี้ลูกสาวก็มันจิงซาว จิงซาวแอ๊ะ พอว่าจิงซาวไอไรก็มาบึงบึงบึง พอแล ๆ อู้! น้ำเลขึ้นแล้ว น้ำเลขึ้นแล้วก็วังแอ๊ะ วังก็ทีหลังก็อุมหลานกันอีกคนนึ่ง อุมหลาน ที่นี้ก็ไอน้อง น้องหลาน น้องโอ... แค่มันไปได้ผัวคนไทยแค่ฝ่ายปากพักปากพูฝ่ายนู่นะ ที่หลังมันก็อุมเอง มันว่า... มันว่าแค่เมียลุนนี้กำลังไม่มี มันเอง มันเอง ที่หลังมันเดิน น้ำพาไป มันก็ไปแห่งนึ่ง หลานก็แห่งนึ่ง หลานนั้นไปพบตรงโน้นแอ๊ะ ทำไอไรแล้วอะ ตายแล้ว คันลุนก็พามาฝังด้วยพ่อตาตรงนี้แอ๊ะ ลุนละลายด้วยพ่อตาแค่หลังบ้าน ฝังตรงนั้นพาผู้ใหญ่ ๆ กำนัน ให้มาแลไอไรต่อไอรวินั้นแอ๊ะ

ผู้สัมภาษณ์: ค่ะ เคยได้ยินว่าเค้าบอกว่าคนมอกลอนจะรู้เวลาสัณามิขึ้นมาแบบนี้อะคะ ดูทะเลออกไข่ม้อยคะ

ตาเอ็น: ครั้งก่อน มันไม่เคยอั้น แต่ป่านันเห็นอยู่กลางวันนั้นแล ถ้าว่ามากกลางคืนไม่รู้ยังไร แต่ถ้าว่ามากกลางวันพอได้วังกัน

ผู้สัมภาษณ์: (หัวเราะ) มากกลางวันยังพอได้วัง มากกลางคืนหลับไม่รู้เรื่อง

(ขยายความสิ่งที่ตาเอ็นพูดมาก่อนหน้า)

ตาเอ็น: เอ้อ (น้ำเสียงเห็นด้วยกับผู้พูด) กลางคืนนี้แะเรื่องมัน ที่นี้พวกเด็ก ๆ นี่ก็พอได้วังแะ

บุคคลที่สาม: นี้อะ ที่บ้านอื่น ให้ทำงานอื่น คนใดคนหนึ่งต้องอยู่บ้านคนนึง

ผู้สัมภาษณ์: อ้อ อยู่ด้วยกันหรอ

ตาเอ็น: แต่ป่านี้อันนะ ถ้าว่ามากันจริงไม่ใช่มาโทษเถิดหนา ถ้ามาจริงนี้ (หนึ่งพยางค์ฟังไม่ออก มีความเป็นไปได้ว่าเป็นบททำนองเดียวกับวรรณคดีก่อนหน้า) ตาเกือบจไม่อยู่แล้ว ตาไม่มีแรงอะ ไม่มีแรงไอ... ความทนทานกับน้ำกับไอโรแค่พิ๊ดอันนะ มันต้องตายแน่

ผู้สัมภาษณ์: (หัวเราะ) ค่ะ แล้วตาเอ็นสมัยนั้นเพื่อน ๆ ทำเหมือนแร็กกันมัยคะ

ตาเอ็น: ทำ ทำ ทำ ทำเหมือนแร

ผู้สัมภาษณ์: ค่ะ เค้าไปทำกันที่ไหนหรอคะ

ตาเอ็น: ทำแถวนี่แะ ทั่วหมดเลย ทำไอนี้ บางสั๊กนี้ หม่อแร่มันมากครั้งก่อนอันนะ ทำเขาไม่หวงไมไ่ไรเหมือนป่านี ป่านีจไปทำไม่ได้แล้ว ของเพื่อนทั้งหมด

แล้วก็ยังแต่ของพระเจ้าอยู่หัวทั้งเพอะ ไม่มีใครจับจองอะ

ผู้สัมภาษณ์: อ้อ

ตาเอ็น: เออ มันเป็นปาดงพงสิ๊กไอโรพันนั้นแะ มันร่มดี น้าอยู่นานี่แะ แต่ป่านีจไปทำมันไม่ได้แล้ว ไปทำถูกที่เพื่อนเพื่อนจับหลาว เนี่ยพอดิเลย พันนี้หมดทุกแห่งแะเห็นมัยทั้งหมด เทียวพวกไ่เถ้าแก่มันมาบุกกันระโหระหั้น ไอนี้ได้เท่านี้ก็คิโแล้วน้อ

ผู้สัมภาษณ์: ค่ะ แต่ตรงนี้นี่ตาเอ็นก็อยู่มาตั้งแต่แรกแล้วใช่มัย

ตาเอ็น: เอ้อ อยู่ตั้งแต่นู้นแะ ได้นี้ก็พวกนาย ๆ แคกรรมทางฯ นั้นแะมันถามว่า “ตาเอ็น ไ่... มึงอยู่ที่ไ่ใครเฮ้า” ก็อยู่แค่ที่เถ้าแก่อยู่ตรงโน้ แค ไ่... ไ่ไรแค่ข้างบางสั๊กนั้นแต่ว่าอยู่ที่ของเถ้าแก่นั้นเข้าจองอันนะ นี่ก็ยกบ้านกระต๊อบกันเหมือนอย่างว่ามุงจากไ่ไรต่อไ่ไร

ผู้สัมภาษณ์: มุงจาก ต้องยกกระต๊อบหนีเลย เถ้าแก่เค้าจองแล้ว

ตาเอ็น: เอ้อ เขาจองหมดแล้วนี่ก็อยู่พันนั้นแะ ที่หลังเพราะนายแะว่า เอ้อ... ถ้านั้น จิชอบอยู่ตรงไหน ที่หลังนั้นก็ตรงไหนก็ที่เถ้าแก่ทั้งเพเฮ้า

ผู้สัมภาษณ์: อ้อ แล้วนายก็เลยช่วยหรอ

ตาเอ็น: เอ้อ นายช่วย มันมาเอ้อ พอมีตัดเลยคั้นนั้น นั้นแะตรงนั้นแะตัดเลย พอมีตัดได้เท่าไ่ไรตัดไปเลย แต่ว่าเอ้อ เอาพอนั้นนี้ เอาพอได้อยู่ได้กิน พอว่าถางป่าแล้วก็ปลูกข้าวแะนะ เผไฟไ่ไรนี้ปลูกข้าว

ผู้สัมภาษณ์: ตาเอ็นปลูกข้าวด้วยหรอคะ

ตาเอ็น: เอ้อ ๆ ปลูกข้าว เอ้อ ปลูกข้าวแล้วก็หาต้นพรวัดต้นไ่ไร พอว่าเก็บข้าวหมดก็หาต้นพรวัดต้นไ่ไรพามาปลูกไ่ไรพันนั้นแะ

ผู้สัมภาษณ์: ปลุกกินเองไข่ม้อยคะ
 ตาเอ็น: เอ้อ ๆ ปลุกกินเอง
 ผู้สัมภาษณ์: แล้วขายด้วยม้อยคะ
 ตาเอ็น: ห๊ะ...
 ผู้สัมภาษณ์: ขายด้วยมัย
 ตาเอ็น: ที่ก่อนขายแค่ไหนออกเฮ้า ขายไม่ออก นิป้านี้เฮ้าะไม่พอพรวัว ลูกคิดว่าเจ้าของสวนอันลูกนี่ง
 เจ็ดบาทแปดบาท ที่นี้คนแค่ขึ้นพรวัวขึ้นผู้อื่นมันก็ได้ลูกหลายบาทแะะ ทุกรถไอรอ ค่ำรถค้ำมันไอรอเขาอันนะ
 อันนี้ก็ได้ลูกหกบาทเจ็ดบาทมันก็เอ้อ พอได้... พอได้กินพอได้นี้แะะ
 ผู้สัมภาษณ์: แล้วตาเอ็นมีลูกม้อยคะ
 ตาเอ็น: ลูกกะเอ! ลูกตาเอ็นกะลุย นีอะบ้านลูก นีอะ
 ผู้สัมภาษณ์: อ้อ บ้านลูกอยู่ข้าง ๆ หรอคะ
 ตาเอ็น: เอ้อ นั้นก็ลูก นั้น ๆ ไอนี้ก็ลูก
 ผู้สัมภาษณ์: อ้อ นีก็ลูก มีกี่คนหรอคะ
 ตาเอ็น: ไอ่... ถ้าว่ามันยังไม่เสียไมไอรออันสิบคน
 บุคคลที่สาม: สิบสองคน
 ผู้สัมภาษณ์: ไอิโห สิบสองคน สุดยอด หลานกี่คนอะคะ
 ตาเอ็น: ไอิ หลานกะลุย นีไอบ้านลูกสาวหัวปีนี่ ไอนี้หลายคน ข้างเหนือโน้ได้อีกสาม บ้านนี้ ๆ
 บุคคลที่สาม: เสียห้าคนยังเหลือเจ็ดเข้าแล้ว
 ผู้สัมภาษณ์: ไอิโห ก็อยู่ใกล้คุณตาหมดเลยลูกหลาน อบอุ่นจัง
 ตาเอ็น: โนนี่ลูกหลาน นั้นแล ที่... ที่มั่วอัน ได้ที่ของตาทั้งเพแะนั้น
 ผู้สัมภาษณ์: อ้อ ของตาทั้งเพเลย
 ตาเอ็น: เอ้อ
 บุคคลที่สาม: หลานอันสิบหกคน
 ผู้สัมภาษณ์: ไอิโห!
 บุคคลที่สาม: ลูกสิบสอง หลานสิบหก (หัวเราะ)
 ผู้สัมภาษณ์: แล้วลูกหลานทำอะไรกันบ้างคะ
 ตาเอ็น: เขาทำรับจ้างทั่วไปนี้แหละ บางคนก็ไปทำรีสอร์ทมั่งไอโรม่งพินันนั้นแะะ บางคนก็รับจ้างตัด
 หญ้าตัดไอรอต่อไอรอพินันนั้นแะะ

บุคคลที่สาม: นี้อะ วันนี้เขาไปหมดเราเลยหยุดแะ

ผู้สัมภาษณ์: อ้อ อ้อเค้าไปทำงานกันหรือคะวันนี้

บุคคลที่สาม: วันนึงต้องอยู่คนนึงไง

ผู้สัมภาษณ์: วันนึงต้องอยู่คนนึง อยู่กับคุณตา

บุคคลที่สาม: อ่า เสร็จหรืออะเหมือนกับรอบที่แล้วอัน ไอค่อนยักษ์มาอัน ดีอันหยุดได้คนนึงจะหุงข้าว ที่นี้คลื่นมาแกก็ไม่รู้ใจ เราก็มารู้ใจ ถึงไอพี่ชายว่า... ตามใจใครจะทำไอไรวันนึงต้องหยุดได้คนนึง

ผู้สัมภาษณ์: ผลัดกันอยู่กับคุณตา อ้อ ดีจังเลย (หัวเราะ) ทุกวันจะมีหนึ่งคนอยู่กับคุณตา

ตาเอ็น: เอ้อ ใช่แะ หล่านนี้กะเอ หล่านฝ่ายเมียก็กะลุย นี่ในนี้แะหล่านฝ่ายเมียก็มาก

บุคคลที่สาม: นิของ (น่าจะเป็นชื่อของผู้ปกครองเด็กซึ่งเป็นลูกตาเอ็นที่ผู้พูดกำลังจะอธิบายต่อไป) ริง แค่ว่าชอบวังเห็นมัยอะ เขาออกรถกันหมด ถึงนั่งอยู่คนเดียว ถึงน้องชายก็ พอไป หีย! ให้มันมากตะ กูไปเองแะ ถึงน้องชายก็นั่งเฝ้าอยู่นั้นแหละ

ผู้สัมภาษณ์: ตาเอ็นขา ตาเอ็น พวกหนูเนี่ยกำลังบันทึกวัฒนธรรมมอغلนเก็บไว้ให้ลูกหลานคะ

ตาเอ็นอยากให้บันทึกอะไรมากที่สุด อะไรที่อยาก... อยากให้ลูกหลานได้รู้บ้างคะ

ตาเอ็น: แล้วแต่ชอบไอไรเ้า ที่ชอบพูดหรือ พุดมอغلน

ผู้สัมภาษณ์: พุดมอغلน ภาษาใช้มัยคะ ภาษามอغلน

ตาเอ็น: เออ ภาษามอغلนนี้ก็ ถ้าว่าตามจริงป่าลาภโน้แะมันพุด

ผู้สัมภาษณ์: อ้อ ป่าลาภ

ตาเอ็น: เอ้อ มันพุดทำนองเหมือนกันแะ

บุคคลที่สาม: เห็นมัยยายลาภอันแกไม่ได้ไปไหน เฝ้ายาย

ผู้สัมภาษณ์: อ่าใช่ ยายสา ยายสา

ตาเอ็น: เอ้อ นั้นพี่ของมัน

บุคคลที่สาม: น้าลาภก็ไม่ได้ไปไหนนั้น เฝ้ายาย

ตาเอ็น: นั้นพี่เพื่อนอัน ป่าสานั้นพี่ป่าลาภ ป่าลาภนี้คนสุดท้องเค้าแล้ว มันยัง... ของป่าลาภนี้ ยังใครเ้าะ ยังป่าสา แล้วก็บังเงาะ แล้วก็ตาเริน ตาเรินแค่บ่นเขาอัน แล้วก็ป่าลาภเอง ยังเท่านั้นเ้าะ

ผู้สัมภาษณ์: ค่ะ ชอบคุณคะ